

*Homília na svätej omši počas
Prvého kongresu apoštolov Božieho Milosrdenstva
na Slovensku 9. 9. 2010*

Moji bratia a sestry!

1. „Hľa, tu sme, Pane“. Zavolať si nás, asi preto, lebo chceš, aby sme slúžili tvojmu Milosrdenstvu TU a TERAZ. Aj potom, keď sa z tejto rožňavskej zeme vrátíme do svojich domovov. Začali sme kongres modlitbou a korunkou, a teraz je čas na najsvätejšie tajomstvo Eucharistie. Duch Svätý nám dáva svetlo a moc, aby sme sa mohli mať na nej účasť tak ako kedysi apoštoli.

2. Tu na Slovensku sme súčasne v jeruzalemskom večeradle a v olivovej záhrade v Getsemani, kam išiel Ježiš po ustanovení Eucharistie, ustavičnej pamiatky. Vzal so sebou Apoštolov: Petra, Jakuba a Jána. Ježiš, počas modlitby a rozhovoru so svojim Otcom prežil utrpenie, strach, smútok a hrôzu, môžeme povedať: „pred umučeníím bol umučení“. Bol osamotený, hoci svojim učeníkom povedal: „BDEJTE SO MNOU“. Oni však zaspali napriek tomu, že ich dvakrát budil: nemohli ste bdieť so mnou? (porov. Mt 26, 36-46). V Ježišovom umučení bola bolesť, samota, opustenosť, sklamanie, predivná ľahostajnosť a nepochopenie zo strany učeníkov, ktoré boli v istom zmysle akousi predzvesťou Petrovej zrady. To už bola úplná kenosis, t.j. úplné pozbavenie všetkého, prijatie utrpenia, poníženie seba samého, poslušnosť až na smrť na kríži (Flp 2. 5-11), ktorú vzal Ježiš na seba a ukázal už v olivovej záhrade.

3. „Bdieť s Kristom“ – vigilare cum Christo. Takúto cestu prešiel Ježiš pri svojom umučení až po okamih smrti na kríži a to vstúpilo do Evanjelia, do radostnej zvesti. A predsa nie je nejakým falošným tónom v radostnom speve: aleluja, chváľme Pána. Nie je tieňom voči žiarivej kráse a radosti zo zmŕtvychvstania. Ježišovo poníženie a pošpatenie má svoju krásu, prijatie bolesti, smútku a slabosti je znamením sily Lásky. Môžem na tomto mieste nahlas priznať, že v časoch tak ťažkých pre Cirkev svet, v časoch keď bola ohrozená pravda, dobro a poctivosť (a boli to 60-te roky minulého storočia) sa každý môj text a pastoračná aktivita začínala slovami: bdejte s Kristom!

4. Vráťme sa ešte k evanjeliu Božieho Milosrdenstva, ktorá sa číta v nedeľu po zmŕtvychvstaní, keď slávime Sviatok Milosrdenstva. Obráťme pozornosť na apoštola Tomáša, ktorý nemohol uveriť. Ježiš pri stretnutí s Tomášom ukazuje svoje znamenia.

Nezriekol sa znamení svojho umučenia a ukrižovania. Tomáš povedal: „neuverím“, kým neuvidím a nedotknem sa rán. Tomáša pred neverou zachránilo vo večeradle Ježišove pokorné milosrdenstvo. Ináč by bol prežil životnú tragédiu a minul sa s Kristom. To isté Ježišovo pokorné milosrdenstvo zachránilo aj Petra, Jakuba a Jána po nemotornej prežitej hodine v Getsemanskej záhrade. Zmŕtvychvstalý preukázal Tomášovi milosrdenstvo. Víťazný kríž - silou Ježišovej smrti a zmŕtvychvstania – tvorí akoby cestu Ježiša k nám a je formou nášho stretnutia sa s ním. A tak zostalo až dodnes: Nebeský Otec čaká a túži počuť modliaceho sa človeka, ktorý sa odvoláva na umučenie a smrť Ježiša, jeho zmŕtvychvstalého Syna: „Pre jeho bolestné umučenie“ – hovoria tí, ktorí uverili a dôverujú Pánovmu milosrdenstvu.

5. Nemôže byť teda nič nepochopiteľné na tom, že ja sa po škole „bdenia s Kristom“ o ktorej som spomínal, už 40 rokov odvolávam na Božie Milosrdenstvo: „JEŽIŠU, DÔVERUJEM TI... PÁN MÔJ A BOH MÔJ!“ AMEN.

kard. František Macharski